

Una Diada sense carrer

«De debò que veient com tenim el nombre de contagis no ens podem estar d'un 11 de setembre sense carrer?»

Quan a les portes de l'estiu es va aixecar l'estat d'alarma potser ens devia semblar, com que ens atemorien d'un possible rebrot a la tardor amb l'arribada de la grip, que, amb prudència, ens podíem alliberar de tants dies de confinament. Va arribar Sant Joan, i amb la coca, el cava i la revetlla obríem la porta a les cerveses a les terrasses, a les nits llargues d'estiu amb sopars a la fresca i copes de matinada. Però no només. L'estiu és temps de recol·lecció i potser el xoc d'altíssimes temperatures externes en contrast amb fred d'aire condicionat i amb els uns massa al costat dels altres entre arbres fruiters o en espais de refugi disparava amb força els contagis.

De llavors fins ara, aquests contagis a Europa no han fet més que créixer, però Espanya en lidera el repunt. I, amb Espanya, Catalunya. A la primavera, va passar semblantment. Segur que no deu ser fàcil de saber-ne les causes, d'aquesta nova onada d'afectats arreu, però la pregunta és: a què es deuen les males dades epidemiològiques d'aquí, a la indisciplina, pot ser? Haurem estat capaços, els catalans, després d'haver viscut dies i dies i dies tancats a casa, de nens sense escola, de comerç sense ingressos, de programacions culturals i esportives aturades, és a dir, després d'haver tastat la llibertat en standby i de patir l'economia en regressió, hem estat capaços de relaxar les mesures de protecció?

Si ho fem fet, de no ser tan disciplinats com se'ns demanava, de no creure, per haver desobeït -de no obeir se'n diu no creure-, més enllà de l'argument de les diferències culturals i de comportaments tan distints i fins i tot distants entre els països on va triomfar Luter respecte dels contrareformistes, potser també caldria tenir present que el desgavell imparable de les dades que se'ns donen ha provocat i provoca un efecte tot altre al que els responsables polítics i sanitaris voldrien. Però són ells que les tenen i que les donen. Bé o malament. I ho fan a graïent o la insabuda. I la informació, si alguna cosa demana, és rigor, que vol dir dades contrastades.

I ara arriba quan, en haver fet el tomb de l'any, que sembla reblat al moviment circular, un nou curs comença. I la vida, de petits i de grans, funciona segons el calendari escolar. I l'escola s'ha d'obrir tant sí com no, diuen el president Torra i el conseller Bargalló. I s'ha d'obrir, certament, perquè els nens necessiten mestratge per créixer en coneixements, habilitats i valors. Però tant demanar-nos prudència perquè el dia 14 les aules s'omplin de vida, i resulta que estem més malament que mai.

I quan resulta que estem més malament que mai a les portes d'un nou curs que volem salvar -tan malament estem que fins i tot Grècia ja prohibeix vols provinents de Catalunya-, resulta que l'ANC, tot i presentar-les atenent totes les indicacions sanitàries, no s'està de convocar les concentracions de la Diada. De debò que veient com tenim el nombre de contagis no ens podem estar d'un 11 de setembre sense carrer? Vaig sumar-me al tuit de Salvador Cardús que deia "oi que seria d'una gran exemplaritat cívica que l'ANC renunciés a les concentracions públiques i en fes una de grossa a les xarxes?". Doncs sí, seria d'una gran exemplaritat cívica també per començar a dissenyar aquest Estat que volem ser. Ens cal sentit comú, ordre i disciplina per no enfonsar-nos més del que ho estem. I buscar models de països per aprendre dels qui en saben.